

Флешмоб "Українська мова у світі"

Написав Микола Олександрович
Вівторок, 24 лютого 2015, 13:12

Яке то щастя - мати мову, якою створено «Кобзар»!

Оту святу, багатовікову – наш найдорожчий Божий дар!

В. Квітневий

До Міжнародного дня рідної мови Рівненська гуманітарна гімназія на майдані Незалежності, провела флешмоб "Українська мова у світі".

Міжнародний день рідної мови — день 21 лютого, прийнятий на XXX сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО, що проходила 26 жовтня — 17 листопада 1999 року в Парижі. Міжнародний день рідної мови був встановлений з метою вшанування пам'яті загиблих захисників бенгальської мови в Республіці Бангладеш, де 21 лютого 1952 року з нечуваною жорстокістю розстріляли студентів-демонстрантів.

Генеральна конференція ЮНЕСКО проголосила, що щорічно, починаючи з лютого 2000 року, відзначатиметься Міжнародний день рідної мови.

Відзначенням цього дня ЮНЕСКО хотіло привернути світову прогресивну спільноту до безправного становища багатьох поневолених народів, у яких гнобителі намагаються відібрати рідну мову. Проте саме вона є основною ознакою нації, бо формує національний менталітет, є живим свідком історії народу, зберігає його культурні здобутки, є визначальним чинником життя людини і суспільства.

Зараз у світі люди говорять на 6 000 мов, і приблизно половина з них під загрозою зникнення.

Рідне слово — це невід'ємна частина рідного краю. Для українця це закучерявлені темними парками схили Дніпра в Києві, над якими велично здіймається в небо дзвіниця Печерської лаври; неповторні вулиці під тілистими каштанами; це старовинна архітектура Львова, у якій класичні форми чергуються з пишним декором бароко, а тут і там височать шпиль готичних костьолів; це золотоверхий Чернігів над срібною Десною, де під склепінням стародавніх соборів спочивають київські князі і видатні діячі давньої України; це струнки і строгі хмарочоси індустріального Харкова; це буйно зелена Волинь із сумними плесами озер. (А.Матвієнко)

Українська мова — державна мова України й національна мова українців. Поза межами нашої держави українська мова побутує серед населення української діаспори. Нею послуговуються етнічні українці Росії, Білорусії, Казахстану, Польщі, Словаччини, Румунії, Канади, США, Австрії, Бразилії, Аргентини, Великої Британії та інших країн.

Представники діаспори видають українською мовою книжки, газети, журнали, створюють сайти в Інтернеті, проводять теле- та радіопередачі. У багатьох країнах є українські бібліотеки, музеї, театри, художні колективи, наукові товариства. У Канаді, Австралії, Польщі, Молдові, Литві діють українськомовні загальноосвітні школи. Україністика викладається в майже 30 університетах і коледжах США, в понад 10 університетах Канади створено кафедри української мови.

Нині наша держава докладляє чимало зусиль для зміцнення зв'язків з нашими країнами за кордоном, що сприяє відродженню й духовному збагаченню українського народу, зростанню мовної культури, взаєморозумінню між народами.

Рідко яка еміграція змогла відродити на чужій землі нову гілку літературного процесу, живе відгалуження національної культури. Українській еміграції це вдалося завдяки існуючим традиціям літературної творчості таких поетів як: Юрій Клен, Юрій Дараган, Євген Маланюк, Леонід Мосендз, Олекса Стефанович, Юрій Липа, Оксана Латуринська, Олена Теліга, Олег Ольжич, Теодосій Осмачка, Іван Багряний, Василь Барка, Остап Тарнавський...

Мова народу - показник його свідомості. Вона дзвінкова криниця на середохресній дорозі нашої свідомості. Її джерела б'ють десь від магми, тому й вогняна така. Читаю літературні твори і бачу всю історію рідного краю, осмислюю всі історичні віхи. Скільки ж довелося пережити страхіть, принижень і загроз! А мова знову розцвітає.

Окрім того, мова - це саме життя. Не буде мови - не буде народу; не буде народу - не буде нації, не буде нації - не буде держави. Відповідно, поки є мова, народ живе, зникає мова - народу немає. Мудрість гласить: відберіть у народу все, і він все може повернути, відберіть мову - і він ніколи вже не зможе створити її.

Мова - засіб пізнання світу. Киньте у душу дитини, крім слова, його красу, і ви створите те середовище, у якому проростає свідомість. Кожен з нас п'є духовне життя і силу з груді рідного слова, бо словом можна пояснити все, що нас оточує.

Але якось так дивно склалася наша історія: то ми відроджували мову, то знову забували її. Здавалось би, є підґрунтя, воно споруджене безсмертними І.П.Котляревським і

Флешмоб "Українська мова у світі"

Написав Микола Олександрович
Вівторок, 24 лютого 2015, 13:12

Т.Г.Шевченком, а як часто в житті все йде наперекіс.

Мені хочеться стати на коліна перед мовою рідною і благати її повернутися до рідної хати, возродитися, забуяти віщим і вічним Словом від лісів - до моря, від гір - до степів...

